

DOSSIER DE PREMSA

Títol: Si sabessis el mar com és bonic
Autora: Gemma Calduch

Col·lecció: Les ales esteses
Pàgines: 240
Preu: 20,90 €
Publicació: 5 de setembre de 2024

Disponible
en ebook

Segueix-nos a:

  @penguinllibres
www.penguinllibres.com

L'exemplar que acompanya aquest document és d'ús estrictament professional. Queda prohibida la seva venda.

Una novel·la captivadora: la més delicada i terrible de les històries.

L'OBRA

En un racó de costa remot, on el sol fa més d'un segle que va deixar d'escalfar, els habitants de Port viuen una existència miserable. Passen fred i fam, sobretot fam. Tan sols la captura d'una nova sirena pot capgirar la seva sort.

Avui els déus somriuen a aquestes ànimes exhaustes. Els pescadors n'han caçat una, de bèstia marina. Al moll, esclata la bogeria: una sirena, per fi! Les xarxes tornaran a omplir-se de peix! Aviat, però, descobriran que aquesta que arriba no és com les altres. Ella canviarà el seu món per sempre.

***Si sabessis el mar com és bonic* és la més delicada i terrible de les històries. Una novel·la captivadora que endinsa el lector en un mar de tempestes, antigues premonicions, afectes no correspostos, crueltat, violència i mort. Però en què sura, com un tronc on aferrar-se, l'amor.**

«—Esbrina què amaguen les sirenes. La llegenda diu que en elles hi ha tot el coneixement del món, el que ha passat i el que ha de venir.

L'encàrrec deixarà el domador astorat:

—Però les nostres són animals.

—I si no ho són? I si fi ngeixen?».

CARTA DE L'EDITOR JOAN RIAMBAU

Si sabessis el mar com és bonic de Gemma Calduch —un llibre que des del seu títol ens remet a un univers màgic i poètic entre la terra i el mar— narra la història dels habitants d'un petit poble pesquer que malviuen en un hivern etern. Passen fred i fam —allà, més enllà dels quatre enciams i les tres cabres escar-ransides que els ofereix el camp, el peix és un bé tan preuat com l'or—, i tan sols la captura d'una nova sirena pot capgirar la seva sort perquè, des que recorden, han domesticat aquestes criatures marines per a que els ajudin en la pesca. Per a uns, són unes bèsties amb cervell de mosquit, però d'altres es pregunten si serà certa la llegenda de les àvies, que diu que en les sirenes hi ha tot el coneixement del món, el que ha passat i el que està per venir.

En un escenari distòpic i amb una trama que ens submergeix en els conflictes d'una comunitat que lluita aferrissadament per la seva supervivència, amb els seus somnis i les seves tristors, Gemma Calduch signa una novel·la fascinant en què hi ressonen ecos de Margaret Atwood o d'Albert Sánchez Piñol. I amb una prosa rica i delicada, ens parla de la fragilitat humana, de l'amor i de la pèrdua, i del respecte per la natura.

Hi ha ocasions extraordinàries en les que la feina d'editor et permet gaudir en primícia d'un manuscrit tan bell com aquest, d'una història que commou i que obliga a repensar el nostre lloc al món. Permeteu-me que us convidi a deixar-vos encisar pels cants de sirena.

EXTRACTES DE LA NOVEL·LA

«—Amunt, inútils! —va rugir, atrapant amb ferocitat l'extrem del cap que encara fuetejava embravit per damunt d'ells.

I abans que la xarxa s'obrís i retornés al mar el que era seu, els tres pescadors la van hissar com si els hi anés la vida. Perquè, fet i fet, els hi anava la vida.

Un darrer esforç i la bèstia marina va caure sobre el pont de la Certa entre crits i dolor, tal com fan les criatures quan surten del ventre d'una dona. Tenia algues verdes als cabells i petxines a la cua. I el futur del poble a les seves mans.

Batallant eufòric contra el temporal, en Príam va fixar el rumb cap a casa. Port tornava a disposar d'una sirena».

«Abans de girar cua, va observar un cop més l'extensió del mar i aquesta vegada se li va accelerar el cor. Va intentar tranquil·litzar-se comptant els blaus de l'aigua, que avui n'eren més de mil. I llavors, de cop i volta, va sentir amb claredat la veu de dol del mar. Un lament nítid projectat des de tots els racons de l'oceà cap a ella. Tot seguit, es va desplomar a terra».

«—Un senyal amb el cap, i l'Eumo ja feia giravoltar

la politja de la grua de coberta entre xerrics rovellats. La gàbia va començar a emergir lentament de l'aigua fins a arribar al topall. Tot de cares mudes guaitaven amunt. La gàbia es gronxava de costat a costat, regalimava com una cascada. Els xiscles de les gavines, que planaven en cercles damunt la barca, esquinçaven el silenci expectant dels tres centenars de persones que ja hi devia haver al moll. Aleshores, d'entre les barres, va sortir un braç llarg, nu, blanquíssim. Va palpar un barrot amb sigil de tentacle, s'hi va arrapar amb tots cinc dits i, de cop i volta, l'animal que els havia de dur la bona sort va arrencar a xisclar amb la còlera de mil tempestes.

Algú va cridar:

—Sirena!!!

Al moll es va desfermar la bogeria».

«Els ulls de la sirena.

Hi llampegaven tots els mars, a dins. El gris del temporal, el blau dels dies clars, el verd de les fondalades traïdores. La resta del cos li va suscitar una ànsia gairebé dolorosa. Entre els cabells blancs com l'escuma portava algues enredades. L'espessa cortina s'abocava en petites onades pel tors, s'obria a

La Magrana

l'alçada dels pits. La mirada de l'Arno hi va quedar atrapada. Com si hi haguessin clavat un ham i n'estiressin el fil. Semblaven fets de molla flonja, els pits de la sirena. Eren petits i rodons, amb mugrons erectes, desafiants. L'arèola, d'un rosa pàl·lid, es fonia amb la pell claríssima».

«—Escolta'm bé, domador. —S'havia aturat sobtadament davant seu, la barbata esquixada de pèls negres enlairada; la veu, un cop de puny—. Quan el sol s'amaga, els pares expliquen contes a les criatures per fer-los venir el son. Les històries que em contava ma mare l'espantaven, més aviat! Parlo de llegendes antigues que s'han filat durant les nits fosques de la meva nissaga. Parlo de malsons...

(...)

—Atrets pel seu cant embuixador, els navegants s'estavellaven irremeiablement contra els esculls i morien devorats, tret d'un home llest que va tapar les oïdes dels seus mariners amb cera i es va fer lligar al pal major; les volia escoltar i no deixar-hi la pell. Per temptar-lo —va continuar, visiblement agitada—, les sirenes van oferir-li el coneixement de totes les coses, el que havia passat i el que havia de venir. —En aquest punt, la Gripa va alçar els braços al cel i va exclamar—: El coneixement de totes les coses, Arno!

Ell es mirava les mans.

—Però les nostres són animals.

—I si no ho són? I si fingeixen?».

«Veient que no callaria, la va abraçar ben fort. No havia abraçat mai una criatura. En sabré, d'abraçar la meva? La Gala respirava com un animaló engabiat, forcejava en va per alliberar-se. A cau d'orella, la Nora

li xiuxiuejava paraules suaus, paraules inventades. De mica en mica, la respiració de les dues es va compassar i la nena va afluixar el cos».

«La revenja de la sirena... Bajanades! Ell no era qui per contradir el mestre, però desitjava que, per una vegada, s'equivoqués. Tenen memòria, imbècil!, l'havia escridassat. Li van venir al cap l'estocada i la ràbia de l'animal, la boca esgarriosa, i els ohs! embadalits del públic, el pare aplaudint orgullós a primera fila, i la Gripa i en Príam. Tots el miraven a ell, l'aprenent de domador. Potser sí que hauria d'estar amoïnat, i una mica n'estava, però l'accés d'ira de l'Arno davant de tot el poble el mortificava mil vegades més.

La volem viva!, havia cridat el mestre, i havia fet emmudir les graderies del tancat. En Príam no la va arrencar del mar perquè fessis el merda! La va pescar per treballar! I les eines de treball es tracten bé. Ho entens, tros d'animal?».

«—Tornem a començar?»

L'animal no es va moure. Només se'l mirava amb aquells ulls seus. L'Arno va sentir altre cop la sotragada dintre. Va apartar la vista, mur enllà. La bola de foc s'enfonsava a la línia de l'horitzó. Com si li resseguís la mirada, la sirena es va girar i l'Arno va tenir la sensació que, des d'aquella presó de pedra i aigua, ella també es prenia un temps per contemplar el mar. El vent li esvalotava la cabellera de seda blanca que la tarda tintava de foc. Al cap d'un moment es va tombar cap a ell i va ser aleshores, en l'hora incerta del tancat, que els misteris van prendre la paraula.

—Si vols que tornem a començar, vine a l'aigua —va dir ella».

GEMMA CALDUCH

© Noemí Elias Bascuñana

GEMMA CALDUCH viu a Barcelona amb els seus dos fills. Llicenciada en Ciències de la Informació (Universitat Autònoma de Barcelona), ha treballat com a creativa en diferents agències de publicitat ideant campanyes per a tota mena de clients. Amb *Si sabessis el mar com és bonic* posa la seva imaginació, per primera vegada, al servei d'ella mateixa.

La meva àvia no tenia una gran imaginació. Era una gran àvia, això sí! Encara la trobo a faltar. De petites, ma germana i jo dormien a casa seva de tant en tant, quan els pares ens hi aparcaven dissimulant un somriure d'orella a orella. La iaia no ens feia gaire cas. Triscava tot el sant dia i de nit, davant la insistència, cedia als precés —li costava ben poc— i deia d'acord, un conte i prou. Tirava de clàssics: la caputxeta vermella, les cabretes i el llop... A vegades, tot i la minsa imaginació, ens explicava una història inventada.

Feia així: Hi havia una vegada una sirena (cap descripció). Solia observar un poblet de pescadors des del mar. Una nit va sortir de l'aigua (cap motiu). Arrossegant-se sorra amunt, va arribar fins la caseta d'un mariner. Dins era fosc, no hi havia ningú. La sirena (morta de por? encuriosida?) va reptar per l'estança, va trobar el bany. Necessitava remullar la cua (cap descripció) dins la banyera. Tan bé s'hi va trobar que es va adormir profundament. No va sentir arribar el pescador (ben plantat? manc?). Parat a la porta del bany, a l'home li va semblar veure una ombra llarga: sobresortia de la banyera i s'escampava per les rajoles. Aleshores va encendre el llum i es va trobar la sirena... Y colorín colorado, este cuento se ha acabado! A dormir! Com? Ja?? I què passa després, iaia? S'enamoren? Oi, que s'enamoren? A dormir, he dit! Aquí s'acabava el conte i començava una nit efervescent on la meva ment infantil mirava de completar el relat.

El record d'aquell conte és el germen de Si sabessis el mar com és bonic. Una història delicada, però terrible alhora. Perquè la meva ment d'adult ha emplenat els buits amb un altre material.

Marta Andreu

Comunicació
martaandrepujante@gmail.com
(+34) 649685614

Laia Collet

Comunicació La Magrana, La Campana i Rosa dels Vents
Penguin Random House Grupo Editorial
www.penguinllibres.com

La Magrana és un segell de

Penguin
Random House
Grupo Editorial